

Boh stvoril človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby, dal mu právo slobodne sa rozhodovať a umiestnil ho do záhrady Eden. Mal sa o záhradu starať a strážiť ju. Boh sa tešil z človeka a žiadal od neho len dôveru a lásku. V záhrade Eden rástli stromy, z ktorých človek mohol jesť ovocie. Ale v strede záhrady rástli dva stromy, z ktorých jesť nemohol, a to strom života a strom poznania dobra a zla. Boh dával človekovi len to, čo mu prospievalo, lebo ho miloval.

Boh dal človekovi pokyny: „môžeš jesť zo všetkých stromov záhrady, ale nejedz zo stromu poznania dobra a zla, lebo v deň, v ktorom by si z neho jedol, určite zomrieš“ (Genezis 2:16-17)

Najvyšší anjel sa vzbúril voči Bohu a strhol so sebou aj iných anjelov. Boh ho nezabil pre jeho vzburu, ale zobral mu právo byť s Ním. Satan sa stal Božím nepriateľom a ako každý nepriateľ, aj on začal škodiť svojmu protivníkovi. Nemohol sa pozerať na dobrý vzťah medzi Bohom a človekom. Vzal na seba podobu hada a vyhľadal Evu. Tento príbeh, ktorý je napísaný v knihe Genezis v 3. kapitole poznáme, ale pozrime sa na to z pohľadu, v ktorom nájdeme aj sami seba.

Keď had prišiel k Eve, nadviazal s ňou rozhovor: „Naozaj vám Boh zakázal jesť zo všetkých stromov záhrady? Položil otázku, na ktorú očakával odpoveď, a tá prišla. Eva sa na otázku chytila. Ovocie zo stromov v záhrade jesť smieme, ale o ovocí stromu, ktorý je uprostred záhrady Boh povedal: Nejedzte z neho, nedotknite sa ho, aby ste nezomreli!“ Satan nečakal a povedal: Nie, určite nezomriete! (Genezis 3:1-4).

Rozhovor Evu doviedol na križovatku. Komu má vlastne veriť? Bohu alebo hadovi? Kto hovorí pravdu? Čím viac sa touto myšlienkou zaoberala, tým viac sa prikláňala k tomu, že si potrebuje overiť, ako to je s tým stromom. Zvíťazila v nej zvedavosť. Eva poznala, čo je dobré. Každý deň dostávala od Boha len to, čo jej bolo na úžitok. Nevedela, čo je zlé. Odtrhla ovocie zo stromu a jedla z neho. Keď zjedla, spoznala, že prekročila Boží zákon a začala sa báť; začala sa báť Boha.

Prestúpenie Božieho zákona začalo zvedavosťou a končilo strachom pred trestom. Satan vykonal svoje a mohol spokojne odísť. Dostal Evu a Adama na svoju stranu. Nezomreli, v tom mal pravdu, ale stratili Božiu prítomnosť. Toto sa deje aj s nami.

Dôsledkom prvého hriechu bol strach. Nie je to aj o nás?

Pozerala som sa do očí mojej netere, keď mala jeden a pol až dva roky a hovorila som, že má oči jagavé ako hviezdičky. Boli modré, jasné a čisté. Po nejakom čase som ju videla zase a jej

oči stratili z jasů. Boli zakalené. To už bol čas, keď pochopila, že urobila zle, niekomu ublížila, neskôr klamala, podvádžala... To je príklad dieťaťa, ale to sme aj my.

Boh nám dal slobodnú vôľu a nikdy proti nej nebojuje. Vie, že svojím rozhodnutím si poškodíme, ale nechá nás konať. Svojím konaním mu ubližujeme a on to znáša, lebo nás miluje.

Hovorila som so svojou priateľkou, ktorá má syna a ten jej svojím konaním spôsobuje veľa bolestí. Vie, že zákaz nepomôže. Majú medzi sebou dohodu a tú obaja dodrôžujú. Syn pozná hranice, ktoré nesmie prekročiť.

Počas toho rozhovoru povedala:

„Viem, že ho nezmením, ale bolí to. Môj syn mi robí bolestivú masáž srdca.“

„Aj my svojím konaním masírujeme Boôie srdce, a predsa nás nechá. Dovolí nám ísť svojou cestou“, povedala som. Povedala som vetu, v ktorej sme sa obe našli.

Boh sleduje naše kroky, vidí naše snaôenia a preôľapy. Svojím prístupom nás dovedie na

cestu, po ktorej sa dostaneme k cieľu – k nemu.

Výber z publikácie Oľga Jedináková: Svedectvá tejto doby, str. 27-30. Publikované so súhlasom autorky. Redakčne mierne upravené.